

קולנוע

סרטים

הגיהינום בתוכנו

הבושה (פאריז, תל-אביב; שוודיה) לא ברור אם צופים רבים ישימו לב לזה, אבל ברצף מסויים בסרט, לאחר שכבר ראינו הכל — רצח, הרג, שריפה, עינויים, הת-עלויות — הולכים הגיבורים לים כדי לעי-זוב את הארץ, והמצלמה קולטת בדרך, בוחית העין, תמונה חטופה של כנסייה שרופה, על צלע גבעה חשופה, ומסביבה קברות שרופים, עצים שרופים, רוח אסורה והלחיה שחורה עולה אל זהר.

אינגמר ברגמן, באחד הסרטים הטובים ביותר שלו, מדבר באמצעות אחירה. הא-חירה היא המקשרת בין הזועות שבחוק לבין הזועות שבפנים, בתוך נפש האדם.

יוהן (מקס פון סידוב) ואוה (ליב אילמן) חיים בלב ליבה של איזושהי מלחמה בלתי נודעת, באי בודד, בלי רדיו, שכן הרדיו מתקלקל תמיד, ובלי טלפון, שכן גם ה-טלפון מתקלקל תמיד. הם רבים קצת זה עם זה, ואדישים קצת זה לזה, ואוהבים קצת זה את זה, ומחכים שהמלחמה תיגמר.

„הבושה“

הגיהינום בחוץ עורר את הגיהינום בפנים אבל המלחמה מגיעה אליהם, ומכניסה אותם לתוכה.

תוך כדריכך הם משתנים. האיש שלא יכול היה להרוג בהתחלה תרנגולת, רוצח בדם קר בחרו צעיר, בעבור נעליו, האשה שרצ-תה ילדים ומשפחה, מתמסרת לאחראי על שלטון הכיבוש ומקבלת ממנו מתנות.

ילדה קלנה מתה. אחרי שכל אחד משני הגיבורים התמימים בתחילת הסרט גילה את הרע שבתוכו, אין להם יותר מה לדבר אחד עם השני. בפעם האחרונה רוי-אים אותם בסירה שמנועיה התקלקלו, בלב-ים המשתרע מאופק עד אופק. הם חלפו זה עתה על פני גודד של גוויות צפות על המים, הם היו צריכים להגיע לאיזה מקום מחוץ למלחמה — אבל הם לא יגיעו, כי הסירה התקלקלה. והם שונאים איש את רעותו, ובזים איש לרעותו. אבל משלימים עם כך וממשיכים לשוט יחד, לשום מקום, בים אינסופי. וכאן, בנקודה זו, יכולים להת-חיל סרטיו האחרים של ברגמן. כגון ה-שתיקה או פרטונה.

מי ששתי העלילות המקבילות שבסרט אינן מספקות אותו, יכול להיעזר בתמונות צדדיות המבהירות אותו. האשה, למשל בתחילת הסרט מדברת עם בעלה על ילד, שהיתה רוצה ללדת, בסצינה משפחתית כמ-עט אידיאלית (אצל ברגמן לרוב או שלא יולדים ילדים, או שמתנכרים להם, או רוצ-

sabrina
סבריה להשלמת הסראה האופנתית. גרבי סבוס סבריה. גרבי סבריה. תחתוני סבריה בשלל נווני האופנה. בדוגמאות האופנה וברוח האופנה.

סבריה
מביאה לך את מדאה
ה 70